

РЕШЕНИЕ

№ 391

гр. С.З., 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З. в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Диана Д. И.а
като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Търговско дело № 20205500901213 по описа за 2020 година

Предявени са искиове с правно основание по чл. 432 ал. 1 от КЗ вр. с чл. 45 от ЗЗД.

В исковата молба са изложени обстоятелства, че на 29.01.2020 г. на път II - 55, км 40 + 950 до гр. Г. е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. С.***, хотел „Ж.“, и управляван от М. В. К., ЕГН: *****, и движещия се с колело Т.А. А., ЕГН: *****. Посочен е следният механизъм на ПТП: водачът на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН *** М. В. К. при движение по път II - 55, км 40 + 950 в посока север - юг до гр. Г. блъска отзад движещия се с колело в посока гр. Г. Т.А. А., който е бил с поставена светлоотразителна жилетка и се е движил в дясно по дясната за движение пътна лента. В следствие на настъпилото пътнотранспортно произшествие Т.А. А. умира.

Твърди се, че причина за настъпилото ПТП е виновното поведение на водача на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН *** М. В. К., който, след употреба на наркотични вещества не съобразява поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка и блъска отзад движещия се с велосипед в посока гр. Г. Т.А. А..

Посочено е, че за увреждащия автомобил има сключена задължителна

застраховка „Гражданска отговорност“ със "З.Л.И." АД, обективирана в полица № BG/22/1190Q3168730 със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до 23:59ч. на 23.11.2020 г., т. е. към момента на настъпване на ПТП на 29.01.2020 г. същият е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Изложено е, че по силата на този договор застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях имуществени и неимуществени вреди на трети лица, свързани с притежаването и използването на МПС, в размер на 10 420 000 лв. за всяко събитие за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт, независимо от броя на пострадалите лица, която сума представлява максималният размер на обезщетението за неимуществени вреди по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

По повод настъпилото ПТП в ОД на МВР С.З. е образувано ДП № 284 - ЗМ - 143/2020 г. по описа на РУ К.. Твърди се, че смъртта на Т.А. А. е в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и виновното поведение на водача М. В. К..

Ищецът посочва, че е син на починалия Тодор А. и съгласно задължителната съдебна практика, определяща кръга на легитимирани лица да претендират неимуществени вреди, формирана с ППВС №4/1961 г.; ППВС №5/1969 г. и ППВС №2/1984 г., има право на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в следствие загубата на баща си.

Посочено е, че Р. Т. А. ще търпи до края на живота си мъката от загубата на своя баща. Двамата са били изключително сплотени и са прекарвали много време заедно. Между тях е съществувала силна емоционална връзка. С годините са се превърнали в опора и подкрепа един за друг. Р. А. не е предприемал нищо без знанието и одобрението на баща си, разчитал е на неговите съвети и помощ за всяка стъпка в живота си. Заявява, че усеща болезнено липсата му и никога няма да може да се свърже от преживяната загуба. Сочи, че след смъртта на баща му животът му е коренно променен. Превърнал се е в затворен, необщителен и безразличен човек, а животът му вече е лишен от спокойствие. Постоянно сънувал кошмари и не можел да приеме, че баща му е загинал по толкова нелеп начин. Посочено е, че чувства непрестанно вътрешно напрежение и емоционална неустойчивост.

Психическото му състояние е разклатено, като и към настоящия момент живее единствено със спомените за шока и ужаса, които е изпитал щом е научил за фаталния инцидент. Непрекъснато мислел за баща си и се чувствал емоционално отчужден. Твърди, че всички тези морални и душевни страдания ще го съпътстват докато е жив, тъй като загубата на толкова близък човек дава отражение във всеки един аспект от човешкия живот.

Изложено е, че съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ със застрахователна претенция вх. № 0014/11.02.2020 г. Р. Т. А. е предявил претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ответното застрахователно дружество. Представил е и всички налични у него документи, в това число и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Посочил е и банкова сметка за превеждане на обезщетението.

С писмо изх. № 1568/18.02.2019 г. ответното дружество е уведомило ищеца, че следва да представи допълнителни документи по заведената застрахователна претенция. Сочи, че към онзи момент все още не е разполагал с материалите по образуваното досъдебно производство, предвид което представянето им по сметата е било обективно невъзможно. Посочено е, че към настоящия момент ответникът не е определил или изплатил обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди.

Ищецът сочи, че за него възниква правен интерес да предяви осъдителен иск против "З.Л.И." АД, въз основа на който дружеството да бъде осъдено да му заплати сумите в размер на:

150 000 лв. - представляващи частичен иск от 180 000 лв., представляващи обезщетение за претърпени от Р. Т. А. неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. в следствие настъпило на 29.01.2020 г. ПТП.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди „З.Л.И.“ АД, със седалище и адрес на управление гр. С.***, вписано в ТР с ЕИК: *** да му заплати следните суми:

Сумата в размер на 150 000 лв., представляващи частичен иск от 180 000 лв. - представляващи обезщетение за претърпени от Р. Т. А. неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. в следствие настъпило на 29.01.2020 г. ПТП.

Претендира и законна лихва върху сумите считано от 11.05.2020 г.,

датата на която е изтекъл срокът за произнасяне на ответника по заведената на 11.02.2020 г. застрахователна претенция по чл. 380 от КЗ, до окончателно изплащане на сумата.

Моли, да се присъдят направените по делото разноски и адвокатски хонорар на основание чл. 38 от ЗА за всеки един от исковете, като моли върху чистата сума на адвокатското възнаграждение да бъде присъден и 20% ДДС .

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 вр. чл. 127, ал. 4 от ГПК при евентуално уважаване на исковата претенция, моли присъдената сума да бъде преведена по посочена специална банкова сметка по чл. 39 от ЗА.

В случай на присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от ЗА посочва и банкова сметка, по която да бъде преведено същото.

В законния срок е постъпил **отговор на исковата молба**, в който ответникът заявява, че не оспорва валидността на застраховката „Гражданска отговорност“, сключена между ответното дружество и водача на т.а. „Мерцедес“, модел Актрос с рег. № *** към датата на произшествието.

Оспорва по основание предявения иск за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000 лв.

Посочва, че от приложеният към исковата молба Констативен протокол № 284р - 3257/31.01.2020г. е видно, че по случая е извършен оглед от деж. група и автоексперт, като не е посочено има ли образувано досъдебно производство, ако е образувано то няма данни на какъв етап е производството и дали е приключило с влязло в сила решение на съд и по този начин липсва възможността да се приложи разпоредбата на чл. 300 от ГПК.

Сочи, че в тази връзка ще направи искане за снабдяване с данни на какъв етап е заведеното наказателно производство.

Изцяло оспорва наличието на следните елементи от фактическия състав на деликта: деяние, виновно извършено от застрахованото към ответното дружество лице, причинно - следствена връзка на неговите действия/бездействия с настъпилия деликт и настъпилите негативни последици от деликта, противоправност на действията на застрахованото към ответника лице.

Според ответника, установяването на горните обстоятелства е изцяло в кръга на доказване на ищеца.

Оспорва твърденията за механизма на настъпване на ПТП, оспорва твърдението, че водача Мариан В. К. с товарен автомобил е настъпил удар с ищеца – пешеходец отразен в констативния протокола за ПТП /движещия се с колело/ ищец. Заявява, че няма данни в чия лента за движение е настъпил удар между участниците. Сочи се, че в Констативния протокол, в раздела „обстоятелства и причини за ПТП“ е вписано, че „Оглед от деж. Група и автоконтрольор“. Посочва, че е очевидно, че няма дори индикация в чия лента е настъпил сблъсък.

Оспорва твърденията за механизма на настъпване на ПТП изложени в исковата молба, поради липсата на установеност. Присъединява се към искането на ищцовата страна за допускане на САТЕ, посредством която да бъде установен механизма на настъпване на произшествието и респективно - действията на кой от двамата водачи са довели до настъпването му, като същата да се изготви след присъединяване на материалите от досъдебното производство.

Оспорва твърденията за продължителност на понесените болки и страдания.

Алтернативно - в случай, че бъде установено застрахованият към ответното дружество водач да е имал участие посредством собствените си действия към настъпването на произшествието, както и поради липсата на достатъчно данни по наличните по делото документи, ответникът въвежда възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице към настъпването на деликта посредством собствените му действия в качеството му на пешеходец или водач на или ППС. Заявено е, че няма данни по делото за скоростта на движение на двамата участници в ПТП; дали застрахованото към ответното дружество лице и ищеца са имали видимост един към друг и съответно - с достатъчно време за реакция; дали двамата участници в ПТП са разполагали с техническа възможност да избегнат сблъсъка. Посочва, че поради липсата на яснота за изброените обстоятелства, ще направи доказателствени искания.

По размера на иска за неимуществени вреди - оспорва го като многократно надхвърлящ обичайно присъжданите от съдилищата обезщетения, респективно - не е съобразен със съдебната практика.

Оспорва акцесорния иск за лихва по основание и размер, като следващ

съдбата на главния иск.

Претендира разноски за процесуално представителство.

Прави възражение по смисъла на чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираното от страна на ищеца възнаграждение за процесуално представителство.

По делото е постъпила **допълнителна искова молба**, с която ищецът прави пояснения и възражения.

Счита за неоснователно възражението на ответника за неоснователност на предявените искове поради неизяснен механизъм и евентуална липса на вина на водача на товарния автомобил. Посочва, че нарушението на ЗДвП, извършено от него е безспорно установено, предвид което са налице всички предпоставки и елементи от фактическия състав на ангажиране отговорността на застрахователя. Сочи, че са налице: валидно застрахователно правоотношение между собственика на влекача и ответника, застрахователно събитие, противоправно поведение от страна на водача, настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното поведение, както и вина на водача. Заявява, че по делото е представен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, в който са посочени участниците в процесното ПТП. Към настоящата допълнителна искова молба представя Протокол за оглед на местопроизшествие и Автотехническа експертиза по ДП № 284-зм-143/2020 г. по описа на РУ К., чрез които е изяснен механизмът на ПТП и причините за неговото настъпване. Посочва, че на 29.01.2020 г. около 20:00 ч. по второкласен път II-55 в посока гр. Г. със скорост около 12 км/ч се е движил велосипедистът Т.А. А., като той е бил оборудван с оранжева светлоотразителна жилетка, а велосипеда - със светлоотразителен елемент в задната част и с фар на кормилото. По същото време и в същата посока със скорост 88,2 км/ч се е движила товарна автокомпозиция, състояща се от влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, управлявана от М. К.. В зоната на км 40+950 влекачът застига велосипедиста и настъпва удар между предна дясна централна част на бронята на влекача и задната капла на велосипеда. В резултат Тодор А. получава травми несъвместими с живота, които според изготвената в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза на труп добре отговарят да са от действието на твърди тъпи

предмети и могат да се получат при блъскане на велосипедист от движещ се тежкотоварен автомобил с последващо отхвърляне на тялото, с удар и приплъзване по терена на пътното платно. Твърди, че М. В. К. виновно е нарушил правилата за движение по пътищата и в частност разпоредбата на чл. 20 от ЗДвП, която задължава водачите на ППС при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, като в случай на необходимост или опасност за движението намалят скоростта или спрат. Посочено е, че М. К. не е възприел движещия се пред него велосипедист Т.А. А., което е свързано с отклоняване на вниманието на водача от пътната обстановка по някаква причина. Освен това се твърди, че К. е нарушил и нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като се е движил със скорост над позволената. Сочи, че в зоната на пътния участък, в който е настъпило ПТП липсва пътна маркировка ограничаваща скоростта на движение, поради което максималната допустима скорост, съобразена с категорията на ППС, е 70 км/ч. Управляваната от М. К. автокомпозиция се е движила със скорост от 88,2 км/ч, която надвишава не само разрешената такава в участъка, но и технически съобразената за движение на къси светлини от 61 км/ч. Заявено е, че при избраната от него скорост на движение водачът не би имал техническа възможност да спре в зоната на осветеността пред фронта на влекача. Сочи, че съгласно заключението на вещото лице водачът К. е имал техническа възможност да предотврати произшествието, ако е управлявал посочената товарна автокомпозиция със съобразена скорост от около 61 км/ч, която би му дала възможност да спре в зоната осветена от късите светлини на влекача. Посочва, че в случая, по делото дори няма данни виновният водач да е задействал спирачната система на управляваната от него тежкотоварна автокомпозиция.

Отбелязва, че видно от приложения към настоящата допълнителна искова молба Протокол за извършена експертиза № 20/ТКХ-159 в кръвната проба, взета от водача К. е установено наличие на метамфетамин, на MDMA и на MDA - метаболит на MDMA. В предоставената за изследване проба урина е установено наличие на метамфетамин и амфетамин. Тоест, М. К. е нарушил и разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, съгласно която на водача на пътното

превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Счита, че както посочената експертиза, така и автотехническата, и съдебномедицинската експертизи, изготвени в хода на образуваното досъдебно производство, са писмени доказателства и следва да бъдат ценени от съда като такива.

Изложено е, че именно с оглед изясняване поведението на участниците и предвид обстоятелството, че отговорността на застрахователя е гаранционно-обезпечителна и е функция от отговорността на деликвента по чл. 45 ЗЗД, с исковата молба са направени доказателствени искания за назначаване на съдебноавтотехническа експертиза, която да отговори на поставените въпроси, и за приобщаване на досъдебното производство към настоящото такова. Пояснено е, че заключенията на двете експертизи ще установят техническите причини за настъпване на ПТП, скоростите на движение на превозните средства преди и в момента на удара, опасната зона на спиране на товарната автокомпозиция, механизма на получаване на травматичните увреждания и други относими към механизма на ПТП обстоятелства. В тази връзка, ищецът намира, че изводите на ответника за липса на основание за ангажиране на отговорността му и за евентуална вина на велосипедиста са недоказани и неоснователни на този етап от процеса, тъй като е предприел необходимите действия за изясняване както на механизма на ПТП, така и на вината на водача М. К. чрез изготвяне на експертно заключение.

Намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на размера на предявения иск за неимуществени вреди, като излага аргументи, че разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД изисква обезщетението за неимуществени вреди да бъде определено по справедливост от съда. Посочва, че справедливостта не е абстрактно понятие, предвид което преценката относно наличието на претърпени неимуществени вреди, както и относно техния размер следва да се направи след анализ на всички факти и обстоятелства, които имат значение по делото. Заявява, че с исковата молба са направени доказателствени искания в тази посока, а именно за събиране на гласни доказателствени средства и назначаване на експертизи. Посочено е, че обстоятелствата около понесените от Р. Т. А. неимуществени вреди, около болките и страданията, които той продължава да търпи и към настоящия момент, както и обстоятелствата около неговото емоционално и психическо

състояние и промяната в начина му на живот след настъпилата смърт на баща му, ще се установят след изслушване на свидетелските показания. Отбелязано е, че според практиката на ВКС претърпените неимуществени вреди се доказват чрез обективирани психични преживявания на съответното лице. Един от начините за доказването им са именно възприятията на други лица за състоянието и преживяванията на ищеца, както и видимите отражения на личния или професионален живот /в този смисъл е посочено Решение № 134 от 04.07.2016 г. по гр. д. № 5992/2015 г. на ВКС, 3-то гр. отделение/. Според ищеца, в тази връзка, няма как наличието на претърпени неимуществени вреди да бъде преценено или отречено без изслушване на свидетелски показания. Счита, че установяването на емоционалните преживявания на ищеца ще помогнат за отчитане на действителния размер на моралните вреди и за продължителността на болките и страданията му.

Твърди се, че Р. Т. А. ще търпи до края на живота си мъката от най-голямата трагедия за едно дете - загубата на родител. Между него и баща му е съществувала силна емоционална връзка. Отгледан е с много любов и желание. Споделял е всичко с баща си и винаги е разчитал на неговата подкрепа и съветите му. Посочва, че усеща болезнено липсата му и никога няма да може да се свърже от преживяната загуба. Сочи се, че след смъртта на баща му животът на ищеца е коренно променен - станал е необщителен, затворен в себе си и обезверен, като отказва да общува с когото и да било. Чувства се сам, лишен от опора и морална подкрепа. Изпитва тъга, че баща му няма да стане свидетел на успехите и начинанията му. Смъртта на родител на всякаква възраст и при всякакви обстоятелства е един от най-тежките удари за всяко дете, още повече когато е внезапна. Ето защо, счита, че трудно може паричен еквивалент да компенсира тежкия психичен товар. В този смисъл, ищецът е преживял силен психически стрес в следствие на произшествието. След такъв инцидент неминуемо психичното му здраве е увредено и съществено променено спрямо времето преди инцидента и колкото и време да минава, загубата няма да бъде заличена. Ето защо счита, че размерът на предявената претенция, с оглед интензитета на претърпените болки и страдания, не е прекомерно завишен, както се твърди в отговора на исковата молба.

Отбелязва, че размерът на претендираното обезщетение е съобразен от една страна с принципа за справедливост, с оглед действително претърпените

болки и страдания от ищеца, а от друга страна - с лимита на отговорност на застрахователната компания по ЗГО, със социално-икономическите условия в страната, както и със съдебната практика при компенсиране на вреди от този вид. Намира, че с петитума на исковата молба ясно е посочено в какво се изразяват претърпените от ищеца неимуществени вреди и е определил размер на обезщетение за тях съгласно практиката при компенсиране на вреди, произтекли от смърт на родител /Решение № 260728 от 04.02.2021 г. по гр. д. № 16932/2017 г. на ГО 1-6 състав на С. градски съд – 150 000 лв.; Решение № 260099 от 07.01.2021 г. по гр. д. № 3792/2018 г. на ГО 1-19 състав на С. градски съд -150 000 лв.; Решение № 261639 от 04.12.2020 г. по гр. д. № 9085/2017 г. на ГО 1-10 състав на С. градски съд – 150 000 лв.; Решение № 1955 от 27.03.2018 г. по гр. д. № 16386/2016 г. на ГО 1-19 състав на С. градски съд – 150 000 лв.; Решение № 2712 от 29.12.2017 г. по в. г. д. № 2684/2017 г. на С. апелативен съд, Гражданска колегия -160 000 лв.; Решение № 1362 от 30.06.2016 г. по в. гр. д. № 603/2016 г. на С. апелативен съд, Гражданска колегия — 150 000 лв.; Решение № 8579 от 16.12.2019 г. по гр. д. № 2064/2018 г. на ГО 1-22 състав на С. градски съд – 150 000 лв./. В тази връзка, ищецът намира за необосновани твърденията на ответника, че обезщетение в размер на 150 000 лв. се отклонява от обичайно присъждащите обезщетения в аналогични случаи.

Счита за изцяло неоснователно възражението на ответното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Тодор А.. Излага аргументи, че съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Твърди, че ответникът не сочи никакви аргументи в тази посока. Посочва, че в отговора на исковата молба се твърди единствено, че няма данни за скоростите на движение на участниците в ПТП, за видимостта и времето им за реакция, както и за техническата им възможност да избегнат конфликтната точка. Посочва, че за изясняването на всички тези обстоятелства са направени относимите към тях доказателствени искания. Счита, че извън всякакво съмнение е, че основната техническа причина за настъпване на ПТП е невъзприемането от страна на водача К. на движението на велосипедиста пред фронта на влекача, както и движението на товарната автокомпозиция с превишена и технически несъобразена скорост. Сочи се, че безспорно влияние върху поведението на водача оказва и употребата на

наркотични вещества. Отбелязва, че по делото няма данни за нарушение на правилата на ЗДвП и ППЗДвП от страна на пострадалия. Заявява, че е точно обратното, от протокола за оглед на местопроизшествие и изготвената в хода на ДП автотехническа експертиза се установява, че Тодор А. е бил облечен с оранжева светлоотразителна жилетка, а велосипедът е бил оборудван със светлоотразителен елемент в задната част и с фар на кормилото. Тоест, пострадалият е спазил вменените му с разпоредбата на чл. 79, т. 3 от ЗДвП задължения велосипедът да е снабден с устройство за излъчване на бяла или жълта добре различима светлина отпред и червен светлоотразител отзад. Спазил е и изискването на чл. 80, т. 1 и т. 2 от ЗДвП да ползва светлоотразителна жилетка при управление на велосипеда извън населените места, през тъмната част на денонощието и при намалена видимост, както и да се движи възможно най-близо до дясната граница на платното за движение.

Отбелязва, че наличието на принос от пострадалия трябва да се докаже по категоричен начин от страната, която прави възражение за съпричиняване. Посочва, че такова доказване не е направено от страна на ответника. Заявява, че съгласно задължителната практика на ВКС принос за настъпване на увреждането е налице, когато пострадалото лице със своето поведение е създавало предпоставки за настъпване на вредите или е допринесло за механизма на увреждането /Решение № 142/15.10.2015 г. по т. д. № 2766/2014 г. на ВКС/. Посочва, че следва да е доказана причинна връзка между действията на пострадалия и причинения вредоносен резултат, каквато в случая категорично липсва.

По делото е постъпил **отговор на допълнителната искова молба**, с който ответникът изцяло поддържа отговора на исковата молба, ведно с направените оспорвания, възражения и доказателствени искания.

Взема становище, че представеният Констативен протокол не съдържа данни за това, къде по широчина на пътното платно е настъпил удара, кои части са контактували, каква е била композицията, няма данни за тегленото ремарке и т.н. Заявява, че в него изобщо не са описани следи по т.а. „Мерцедес Актрос“ от удар с друг участник в движението. Оспорва смъртта на Теодор Атанасов А. да е причинена от застрахован при ответника водач.

Сочи, че събитието е настъпило в тъмната част на денонощието, в 19:20

ч. на 29.01.2020г., на второкласен път от републиканската пътна мрежа, междуградски път. Отбелязва, че експертизите, изготвени в друго производство нямат доказателствена тежест в настоящото производство. Изложено е, че с така представената допълнителна искова молба се въвеждат доводи, че ударът е настъпил със средната част на предна броня на товарния автомобил и че водачът късно е възприел велосипедиста. Счита, че ищецът неправомерно се е движел по средата на пътната лента в тъмната част от денонощието, можел е да възприеме шумът, а в последствие фаровете на товарния автомобил, но не се е отклонил и не е направил нищо, за да избегне произшествието. Не е пропуснал, приближаващия се след него товарен автомобил.

Твърди, че велосипедистът е нарушил разпоредбите на чл. 80, ал. 1, точка 2 от ЗДВП и чл. 22 от ЗДВП

Чл. 80. (Изм. - ДВ, бр. 60 от 2012 г., в сила от 7.08.2012 г.) Водачът на велосипед е длъжен: 1. да ползва светлоотразителна жилетка при управлението му извън населените места, през тъмната част на денонощието и при намалена видимост; 2. да се движи възможно най-близо до дясната граница на платното за движение

Чл. 22. (1) Водачът на пътно превозно средство не трябва да се движи без основателна причина с твърде ниска скорост, когато по този начин пречи на движението на другите пътни превозни средства.

(2) Водач на пътно превозно средство, което се движи с ниска скорост и поради това причинява създаването на колона от пътни превозни средства, трябва да ги пропусне при първа възможност.

(3) На водача на моторно превозно средство е забранено да се движи с ниска скорост без включени аварийни светлини.

Изложено е, че в случай, че велосипедистът е приравнен на пешеходец, движейки се с 12 км./ч., то той е бил длъжен да се движи обратно на посоката на движение на товарния автомобил, съгласно чл. 108, ал. 2 от ЗДВП, при което удар нямаше да настъпи и би могъл от далече да възприеме опасност в тъмната част на денонощието и да се отклони в страни от пътя.

Чл. 108. (1) Пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно.

(2) Пешеходците могат да се движат по платното за движение,

противоположно на посоката на движението на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница: 1. когато няма тротоар или банкет или е невъзможно те да бъдат използвани;

Посочено е, че в настоящото производство подлежат на доказване всички обстоятелства от значение за определяне на справедлив размер на обезщетение, което изисква да се обсъдят начина на управление на водача, поведението и управлението на пешеходеца - велосипедист, отношенията на близост и привързаност на сина и починалия баща, които са живели в различни населени места.

Ответникът сочи се, че по делото не е представена влязла в сила присъда, поради което счита, че делото трябва да бъде спряно, до приключване на наказателното производство по случая.

Твърди се, че претенцията е завишена по размер. Отбелязва, че ищецът е на повече от 40 години, не може да се твърди, че на тази възраст е останал дете, стр. 4 от Доп.ИМ. Достигнал е възраст, когато той трябва да предаде натрупания с годините опит на своите деца и внуци и да се грижи за баща си, а не да очаква грижи от него. Намира, че в случая, не може да се твърди изключителност. Оспорва твърдението за увредено психическо здраве на ищеца и оспорва причинно- следствена връзка със събитието и със загубата на баща му, като мъж е длъжен да поеме отговорност за наследените имоти, да се грижи за придобитата собственост; а не да се затваря в себе си. Според ответника, неморално е да се търсят изключително високи обезщетения.

Изложено е, че застрахователят събира парични средства от широк кръг автомобилисти и е длъжен да стопанисва с грижата на добър стопанин премията на застрахованите при него водачи, в обратния случай, няма да има налични средства, за да удовлетвори нуждите на пострадалите граждани. Увеличаването на премията по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ ще лиши широкия кръг от водачи да ползват автомобили. Счита, че българското законодателство трябва да се съобрази с финансовото обезпечаване на основните нужди на пострадалите, а не възможността да се източат големи суми дълго след събитие. Посочва, че високият лимит е определен от Европейското законодателство, но стандартът на обичайният водач на МПС в България не позволява да плати премия, каквато се плаща в останалите държави от Европейския Съюз. Заявено е, че именно поради тази

причина съдебната практика е посочила, че обезщетението би следвало да кореспондира на икономическата конюнктура в страната и доходите на населението към мястото на настъпване на произшествието.

Поддържа всички твърдения, наведени с исковата молба и с допълнителната искова молба. Поддържа възраженията по претенцията за законна лихва. Сочи, че искът за лихви е аксесорен на главния иск за определяне на справедливо обезщетение. Заявява, че застрахователят има законовоопределен срок, в който да изплати обезщетение при наличието на достатъчно данни за настъпило застрахователно събитие и банкова сметка на пострадалия, по която е длъжен да изпълни.

Напълно поддържа възраженията, че претенцията е прекомерна по размер.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Страните не спорят, че на 29.01.2020 г. на път II - 55, км 40 + 950 до гр. Г. е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД и управляван от М. В. К. и движещия се с колело Т.А. А., ЕГН: *****. Вследствие на настъпилото пътнотранспортно произшествие велосипедистът Т.А. А. е починал.

Не е спорно, че за товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД, управляван от М. В. К., е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП – 29.10.2020 г. при "З.Л.И." АД - полица № BG/22/119003168730 със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до 23:59 ч. на 23.11.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ със застрахователна претенция вх. № 0014/11.02.2020 г. Р. Т. А. е предявил претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ответното застрахователно дружество. Представил е и всички налични у него документи, в това число и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Посочил е и банкова сметка за превеждане на обезщетението.

С писмо изх. № 1568/18.02.2019 г. ответното дружество е уведомило

ищеца, че следва да представи допълнителни документи по заведената застрахователна претенция.

От заключението на **автотехническата експертиза** се установява следното:

Мястото на сблъсъка - МУ по дължина на пътното платно се намира на 112.30 м. северно от точка О и на 1.50 м. източно от западния край на асфалтовото пътено платно.

Скоростта на движение на т.а. "Мерцедес" с рег. № ВТ 80 93 ВТ и прикачно полуремарке "Мейлер Кипер" с рег.№ ***. управляван от М. К. преди настъпването на ПТП и в момента на сблъсъка/удара е равна на $V = 86.54$ км/ч.

Скоростта на движение на велосипеда управляван от Тодор А. преди настъпването на ПТП и в момента на сблъсъка на 29.01.2020 г. е около 12.00 км/ч.

Осветеният участък пред автомобила при движение на къси светлини пред десният Фар е около= 80.00 м., т.е. велосипедистът се е движил в дясната част на западната пътна лента и е следвало да попадне в полезрението на водача на автомобила на разстояние около 80.00 м.

Дължината на опасната зона за спиране на товарния автомобил при движението със скорост равна на 70.00 км/ч. е равна на 77.37 м.

Велосипедистът попада в опасната зона за спиране и зоната на осветеност пред десния Фар на автомобила, водача на т.а. "Мерцедес" е имал техническа възможност да го възприеме и е имал техническа възможност да не допусне настъпването на ПТП.

При движението на т.а. "Мерцедес" с реалната скорост равна на 86.54 км/ч., която е надвишавала допустимата скорост за движение 70.00 км/ч. водачът на автомобила не е имал техническа възможност да го възприеме и не е имал техническа възможност да не допусне настъпването на ПТП.

Технически правилните действия, за да не настъпи ПТП при конкретната пътна обстановка са, водачът на т.а. "Мерцедес" да намали скоростта си на движение със скорост 74.54 км/ч. /изравняването на скоростта си с тази на велосипеда/ и повече за да не допусне настъпването на ПТП.

Трябва да се има в предвид, че при движение на т.а. "Мерцедес" с

разрешената скорост 70.00 км/ч. велосипедът щеше да попадне в осветената зона на десния Фар и при адекватни действия от страна на водача, не би настъпило ПТП.

Водачът на велосипеда - Тодор А. е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП на 29.01.2020 г.

В материалите по делото няма данни видимостта на водача да е била ограничена поради технически или други причини.

Пътното платно е широко 7.10 м, състоящо се от две ленти - източна 3.50 м. и западна 3.60 м. и е разделено с прекъсната разделителна линия - МЗ - "Единична прекъсната линия", като източно и западно от него има банкети са с променлива ширина и насипани с дребнозърнест чакъл.

ПТП е настъпило извън населено място на прав равнинен участък от пътя, като асфалтовото пътно покритие при настъпване на сблъсъка е било сухо, покрито с дребнозърнест гладък асфалт, без дупки и неравности.

Първоначалното съприкосновение спрямо т.а. "Мерцедес" е било с предната броня в долната част на височина от 0.25 до 0.4 м от пътното покритие, в участъка от 0.88 м в дясно от левите габарити, предната декоративна решетка на височина от 0.97 м до 1.42 м от пътното покритие и на 1.2 м в дясно от левите габарити, предното торпедо на височина от 1,45 м до 1.75 м от пътното покритие и на 1.45 м в ляво от десните габарити на кабината.

Първоначалното съприкосновение спрямо велосипеда е било със задната капла с направление отзад напред, деформиран заден калник и багажник.

От заключението на съдебномедицинската – токсикологична експертиза се установява следното:

В предоставените документи от ДП №284-ЗМ-143/2020г. има представен резултат, отразяващ наличие на алкохол в кръвта на пешеходеца /велосипедист Т.А. А..

Установената концентрация на алкохол в кръвта на пешеходеца /велосипедист Т.А. А. към времето на ПТП 19.30ч.на 29.01.2020 г. е 2.55‰

Няма свидетелски показания за прием на алкохол приживе от страна на пострадалия преди ПТП; установената алкохолна концентрация в трупа на

пострадалия е 2.55‰ и може да се счита за такава приживе - в момента преди **смъртта**.

Видно от приложената таблица на концентрациите на алкохол и интерпретацията от различни автори, а и в съображение с индивидуалните особености на всеки индивид въобще, то може обобщено да се приеме, че пострадалият А. е бил в средно-тежка - тежка степен на алкохолно опиване/интоксикация.

Според вещото лице може да се приеме, че е било налично значително алкохолно повлияване, изразено в съществени нарушения на висшата нервна дейност с влошено общо състояние; нарастваща загуба на моторни функции, маркантно намаляване отговора на дразнения, изразена мускулна дискоординация с невъзможност да стои и говори и с подтиснато съзнание, сън или ступор.

Може да се допусне наличие на увреждане на организма при рецидивираща алкохолна консумация (токсичен хепатит, полиневропатия и др.), поведение на етилик (вж. свидетелските показания), но в аутопсионната находка не са отбелязани груби морфологични промени във вътрешните органи, а и липсват данни от хистологични препарати, които могат да обективизират находката в детайли. Липсва медицинска документация.

От заключението на тройната автотехническа експертиза се установява следното:

Водачът на товарния автомобил Мерцедес е имал техническата възможност да възприеме велосипедиста на повече от 100 -120 m пред предната си част. Велосипедът е бил оборудван със заден светло отражател, а водачът му със светло отражателно жилетка с наличие на светло отражателен ефект. Видно от фотоматериалите по делото на кормилото на велосипеда е монтиран фенер, а на лявата ръкохватка - огледало за задно виждане.

По делото не са налице данни за наличие на препятствия, които да ограничават видимата за водачите на товарния автомобил и велосипедиста зона.

Платното за движение е с обща ширина 7,1 т, като източната лента е с ширина 3.50 m, а западната - 3.60 т. По делото няма данни за ширината на банкетите.

Мястото на удара се намира изцяло в лентата за движение на товарния

автомобил Мерцедес, като първоначалният контакт е настъпил между предната дясна челна част на влекача Мерцедес и задната капла на велосипеда. Към този момент пострадалия е управлявал велосипеда на около 1,2-1,3 m на ляво от дясната граница на платното за движение. Мястото на удара се намира на около 108 m северно от мерната линия на ориентира и на около 1,2 - 1,3 m източно от западната гранична линия на платното за движение.

Скоростта на движение на товарния автомобил към момента на удара и преди настъпване на ПТП е около 81 km/h. Скоростта на движение на велосипедиста е в граници от 15-21 km/h.

Първоначалният контакт е настъпил между предната дясна челна част на влекача Мерцедес и задната капла на велосипеда. Първоначалният контакт между тялото на пострадалия и товарния автомобил Мерцедес е настъпил за тялото в областта на дясната лопатка и за товарния автомобил в дясната челна половина.

Водачът на товарния автомобил Мерцедес има техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП, като при движение с така изчислената си скорост на движение реагира чрез предприемане на аварийно спиране към момента на попадане на пострадалия във видимата му зона. Закъснението в реакцията водача спрямо действителната му реакция е около 2,7 - 2,8 s.

Ако се приеме, че видимата за водача на товарния автомобил зона е била такава, в рамките на която водачът е реагирал чрез предприемане на аварийно спиране (на около 36-40 m зад велосипеда), то технически съобразената скорост на движение с тази видима зона е в граници 39 - 42 km/h. При аналогична реакция на водача, отчитайки попътното движение на велосипедиста, скоростта на движение на товарния автомобил Мерцедес, при движение с която не би настъпило ПТП е 57 - 60 km/h.

По делото няма данни за навлизане на велосипедиста на платното за движение. Обективните находки сочат, че към момента на удара велосипедиста е бил разположен с гръб към челната част на товарния автомобил Мерцедес, с надлъжна ос успоредна, или почти успоредна на оста на платното за движение.

Тялото на велосипедиста е било отхвърлено към лентата за насрещно

движение не поради наличие на относителна спрямо челната повърхнина на Мерцедес скорост на движение с направление от дясно на ляво или обратно, а поради направлението на ударната сила вследствие на удара с влекача Мерцедес и отклоняването на последния на ляво към момента на реализиране на удара.

Към момента на удара велосипедиста е бил с надлъжна ос успоредна, или почти успоредна на платното за движение, а влекача под ъгъл до около 3-5° на ляво спрямо същата ос.

По делото няма данни за навлизане на велосипедиста отстрани на платното за движение. Водачът на Мерцедес е реагирал, когато велосипедиста е бил на около 36 - 40 m зад задната част на велосипеда.

По делото са събрани гласни доказателства.

Свидетелят М.П.Г. посочва, че с ищеца са приятели повече от 30 години. Посочва, че ищецът живеел с баща си заедно в една къща и били много близки, имали силна емоционална връзка. Според свидетеля, майката и бащата на Р. били разведени от много години и бащата отгледал Р. и брат му. След смъртта му, Р. напуснал къщата, където живеел с баща си, тъй като му било много трудно да стои там без него. Според свидетеля, след смъртта на баща си, Р. станал по – затворен, все стоял сам, а преди бил весел и общителен.

Свидетелят С.И.Т. посочва, че познава Р. и брат му от дете. Знае за инцидента с баща му. Свидетелят посочва, че Р. живеел с баща си в една къща, а брат му в друга къща в близост до тяхната. Според свидетеля ищецът и баща му били доста близки и задружни. След смъртта на баща си, Р. се изнесъл от къщата и не се връщал там. Сега живеел в апартамент в Г.. Според свидетеля, след смъртта на баща си, Р. бил все умърлушен, разстроен, не бил същият като преди.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

В случая, наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП - 29.01.2020 г., по силата на което З. „Л.И.“ АД е поел задължение да обезщети увредените при използването на застрахования товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** трети лица, се установява от справка от сайта на Гаранционния фонд, където е посочено, че за горепосочения автомобил е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до 23:59 ч. на 23.11.2020г.

Съдът намира, че следва да приложи законовата разпоредба на чл. 498, ал. 3 КЗ, която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Следователно, изтичането на рекламационния срок е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на ГО на автомобилистите.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ, ищецът е предявил застрахователна претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ответното застрахователно дружество на 11.02.2020 г. Поради това съдът намира, че предявеният иск е допустим.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

В настоящия случай доколкото няма постановена присъда, която да е задължителна за гражданския съд на основание чл. 300 от ГПК относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, тези предпоставки следва да бъдат установени с доказателства в хода на настоящото производство.

От заключението на тройната автотехническата експертиза се установява, че скоростта на движение на товарния автомобил към момента на

удара и преди настъпване на ПТП е около 81 km/h, която е надвишавала допустимата скорост за движение от 70.00 км/ч. Водачът на товарния автомобил Мерцедес има техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП, като при движение с така изчислената си скорост на движение реагира чрез предприемане на аварийно спиране към момента на попадане на пострадалия във видимата му зона.

С оглед изложеното съдът намира, че водачът на влекач Мерцедес Актрос с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке Майлер Киперс с рег. № *** е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, където е посочено, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

По делото е установено, че скоростта на движение на товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** е 81км/ч., а тази скорост е по - висока от максимално допустимата и разрешена за извън населено място скорост до 70 км./ч., което представлява нарушение на разпоредбите на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Видно от представения по делото Протокол за извършена експертиза №20/ТКХ-159 от 18.06.2020 г. /лист 244/ в кръвната проба, взета от водача М. К. е установено наличие на метамфетамин, на MDMA и на MDA - метаболит на MDMA. В предоставената за изследване проба урина е установено наличие на метамфетамин и амфетамин.

Поради това следва да се приеме, че водачът на товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** е нарушил и нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, според която водачът на пътно превозно средство е длъжен да не управлява пътно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

С оглед изложеното съдът намира, че допуснатите нарушения на водача на товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, са в пряка причинна връзка с настъпилия

вредоносен резултат и следва да се направи извод, че презумцията на чл. 45, ал.2 ЗЗД не е оборена.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лекия автомобил осъществява всички признаци /обективни и субективни/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана.

Относно размера на иска за неимуществени вреди, съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието "справедливост" не е абстрактно. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и др.

В случая, съдът взе предвид, изключително близките отношения между ищеца и неговия баща, с който са поддържали постоянни и топли отношения. Между пострадалия Тодор и неговия син Р., привързаността била силна и взаимна, съществували отношения на обич и разбирателство, характерни за връзката между родител и дете, силна духовна близост и уважение. Съдът счита, че несъмнено загубата на родител и то по такъв непредвидим и нелеп начин причинява огромни болки и страдания и прави преждевременната му загуба особено тежка. Връзката "баща – деца" освен кръвна е и емоционална и житейски предполага, че физическата загуба на бащата е причинила в най-голяма степен страдания на преживялите лица – неговите деца. В случая следва да се вземе предвид, че независимо, че ищецът е вече пълнолетен, до смъртта на баща си е живеел с него в една къща и между двамата е имало силна връзка, което се установява от свидетелските показания, които съдът възприема изцяло, като непосредствени, непредубедени и непротиворечиви. Следва да се има предвид, че след смъртта на баща си, Р. е напуснал къщата,

тъй като му било много тежко да остане да живее в нея сам.

Ето защо, съдът като взе предвид претърпените от ищеца Р. Т. А. болки и страдания и обичайно присъждащите обезщетения в аналогични случаи, приема, че дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца вследствие на смъртта на неговия баща е в размер на **150 000 лв.**

Ответното дружество е направило **възражение за наличие на съпричиняване** от страна на вредоносния резултат от пострадалия Т.А. А., изразяващо се в управление при употреба на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

Видно от представения по делото Протокол № 29/10.02.2020 г. за извършено химическо лабораторно изследване/химическа експертиза /лист. 272/ и заключението на съдебномедицинската – токсикологична експертиза, към момента на настъпване на смъртта Т.А. А. е имал концентрация на алкохол в кръвта 2,55 промила, която е средно-тежка - тежка степен на алкохолно опиване/ интоксикация. Според вещото лице може да се приеме, че е било налично значително алкохолно повлияване, изразено в съществени нарушения на висшата нервна дейност с влошено общо състояние; **нарастваща загуба на моторни функции**, маркантно намаляване отговора на дразнения, **изразена мускулна дискоординация с невъзможност да стои** и говори и с подтиснато съзнание, сън или ступор. Поради това съдът приема, че констатираната висока концентрация на алкохол в кръвта на пострадалия,

неминуемо е довела до некоординирани движения при управлението на велосипеда.

С оглед изложеното съдът приема, че като участник в движението по пътищата пострадалият Т.А. А. е управлявал велосипеда след употреба на алкохол в нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, където е посочено, че на водач на пътно превозно средство е забранено да управлява с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. С това си поведение, пострадалият обективно се е поставил в опасност и като резултат е допринесъл за настъпване на вредните последици. При съпоставка с поведението на водача на автомобила и механизма на ПТП съдът приема принос от 50%, и обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде намалено с 50 % или **до размер от 75 000 лв.**

По иска за законна лихва.

Съгласно чл. 429, ал. 3, изр. 2 - ро КЗ вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, застрахователят дължи на увреденото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка "Гражданска отговорност", считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования делинквент или от увреденото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума. С оглед горепосочените разпоредби, ищецът е имал право да претендира законна лихва от 11.02.2020 г., когато е предявил застрахователната си претенция, но с оглед диспозитивното начало съдът следва да присъди законна лихва от 11.05.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

Предвид гореизложеното съдът намира, че З. „Л.И.“ АД да заплати на Р. Т. А. сумата в размер на 75 000 лв., представляваща частичен иск от 180 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. вследствие настъпило ПТП на 29.01.2020 г. ведно със законна лихва върху сумата считано от 11.05.2020 г. до окончателно изплащане на сумата, като **предявеният иск над сумата от 75 000 лв. до претендирания размер от 150 000 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен.**

По отговорността за разноски:

От представените по делото доказателства се установява, че Р. Т. А. е материално затруднено лице, поради което адвокатската защита ще бъде осъществявана безплатно.

Съгласно нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за

случай по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

В настоящия случай договорът за правна защита и съдействие между Р. Т. А. и адв. П. К. е **сключен на 10.08.2020 г. /лист 15/**, поради това приложение следва да намери Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие **преди изменението с ДВ бр.88 от 4.11.2022 г.** Разпоредбите на Наредба № 1/2004 г. имат материалноправен характер, поради което приложима е тази редакция на наредбата, която е в сила към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие за съответната инстанция, доколкото на изменението на подзаконовия нормативен акт изрично не е предадено обратно действие./ в този смисъл определение № 782/12.12.2014 г. по ч. т. д. № 3545/2014 г. на II ТО на ВКС, определение № 189/29.05.2014 г. по гр. д. № 1024/2014 г. на IV ГО на ВКС и определение № 270/24.07.2014 г. по гр. д. № 7159/2013 г. на IV ГО на ВКС, Определение № 534 от 8.12.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 1135/2016 г., I т. о., ТК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 100 000 до 1 000 000 лв. – 3 530 лв. +2 % за горницата над 100 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ е в размер на 4 530 лв. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищеца е в размер на 5 436 лв. с ДДС /4 530 x20% = **5 436 лв./**.

Съгласно чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв. Поради това на адв. П. К. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. /за три съдебни заседания/. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищеца е **в размер на 360 лв. с ДДС /300 x 20% = 360 лв./**.

Или общият размер на адвокатското възнаграждение на адвокат П. К. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищеца е **5 796 лв.**

С оглед изхода на делото ответникът З. „Л.И.“ АД следва да заплати на адвокат П. К. адвокатско възнаграждение **в общ размер на 2 898 лв. с ДДС**, съразмерно с уважената част от иска.

Ответното дружество е направило разноски в настоящото производство, както следва: възнаграждение за автотехническа експертиза в размер на 400 лв., възнаграждение за съдебномедицинска токсикологична експертиза в размер на 500 лв., възнаграждение за тройна автотехническа експертиза в размер на 4 728, 60 лв., такса за съдебно удостоверение в размер на 5 лв. Съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Или така **общият размер на разноските е 5 933, 60 лв.**

С оглед изхода на делото Р. Т. А. следва да заплати на З. „Л.И.“ АД **направените разноски в размер на 2 966, 80 лв., съразмерно с отхвърлената част от иска.**

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът З. „Л.И.“ АД следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **сумата от 3 000 лв.** за държавна такса, както и **сумата от 195 лв.**, представляваща възнаграждение за вещо лице по автотехническа експертиза, платени от бюджета на съда, съразмерно с уважения размер на иска.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З. „Л.И.“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.*** **да заплати** на Р. Т. А., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г.,

обл.С.З., *** сумата в размер на 75 000 лв., представляваща частичен иск от 180 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Р. Т. А. неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. в следствие настъпило ПТП на 29.01.2020 г. ведно със законна лихва върху сумата считано от 11.05.2020 г. до окончателно изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск над сумата от 75 000 лв. до претендирания размер от 150 000 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА З. „Л.И.“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.*** да заплати на адв. П. К. с адрес: гр. С.З., *** адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на Р. Т. А. в **общ размер на 2 898 лв.** с ДДС, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА Р. Т. А., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Г., обл.С.З., *** да заплати на З. „Л.И.“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.*** **направените разноски в размер на 2 966, 80 лв., съразмерно с отхвърлената част от иска.**

ОСЪЖДА З. „Л.И.“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.*** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **сумата от 3 000 лв.** за държавна такса, както и **сумата от 195 лв.,** представляваща възнаграждение за вещо лице по автотехническа експертиза, платени от бюджета на съда, съразмерно с уважения размер на иска.

Решението е постановено при участието на **трето лице – помагач** на страната на ответника водача на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД - **М. В. К.**, ЕГН ***** от гр. В.Т.**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____